

SATITSUA ETA SATORRA

Satitsua ari zan
soro on batian,
arto landare jaten
sarturik lur-pian;
kaltia egiñ arren
nekazariyari,
esaten zuben:—Ez dit
ajolikan neri
bildur geigo ematen
dit neri lurpian
ibildutzen diranak
ni beziñ gordian;
bildurrez nabil beti
noiz baño noiz emen,
nauten arrapatuko
arto zañak jaten;—
satorra ere onen
gisan zan arkitzen,
ark ere landariak
zituben zupatzen;
bañan au ere oso
beldurri izanik,
ibiltzen zan ikaraz
itz abek esanik:

—Lapurretan nabill ni
bañan naiz izutzen,
nola bakarrik beti
ibildutzen naizen;—
ontan topo egiñik
biyak an batetan,
oso ikaraturik
geldi ziran bertan;
batek bere artian
esaten zuben au:
—¡Ai! neriak egiñdu
onechek ilko nau.—
Bestiak ere onen
gisa ziyon: —¡Ené!
onek ez dit utziko
ezer egin gabe...—
Ala bata bestien
beldurrez zeudela,
diyo au satitsuak
bestiari onla:
—Badakit nere gisa
beldurraz zaudela,
bañan lapurretan ni
bezin prest zerala;
eta ni ere nola
nabillen igualtsu
zer egiñ bear degun
arren adi zazu;
nola biyak asmo bat
daukagun artua,
artzagun ondo biyak
geren pekatua;
obe degu elkarren
laguntzan ibilli,
beldur guchigo degu
erukiko noski;
eta izanik emen
jankaya aukeran,

ja zer ederki biyak
bizituko geran!...—
Bañan biyak batian
zeudela lurpian,
achur bat sartu zuten
bertara kolpian;
eta bizkarren erdi
erditik sarturik,
gelditu ziran biyak
an chirchillaturik.

. . . . .

Bazter galtzalle asko
izanik munduan
konpondutzen dirade
bi-aben moduan;
elkarren lagunkidan
ibiltzen baitira,
bañan azkenerako
eroritzen dira.

JOSÉ ARTOLA.

